

ДРАГИ ДЕЦА,

Вие знаете, че възрастният хора, вашите родители, братя и сестри, почти всяки ден си купуват разни вестници. Отъ тях тѣ искатъ да научатъ, какво става изъ нашето хубаво отечество и по цялния святъ. Върваме, че мнозина отъ васъ, децата, сѣ се мъчили да прочетатъ тия голѣми вестници. Но, деца, тамъ нѣма нищо писано за васъ и затова тия вестници не ви сѣ полезни. За децата трябва да има другъ вестникъ, който да ги поучава на хубаво и добро и да ги весели.

Ето защо, ние започнахме да печатаме това малко вестничко. Въ него ще има всичко, което искатъ и обичатъ децата. Това вестничко, драги деца, е и ваше вестничко. Въ него ще пишете и вие.

Знаемъ, че обичате много хубавитѣ приказки и разказчетата изъ миналата на малкитѣ деца. Искате да знаете, какво има по земята и навредъ изъ природата. А сѣщо така се интересувате отъ работата и живота на вашитѣ другарчета изъ разнитѣ краища на страната ни.

Затова ние ще ви дадемъ това, което ние знаемъ, а сѣщо тъй и вие ще ни разкажете и съобщите всичко това, което вие знаете и вършите.

Нашето вестничко искаме на всички две седмици да ви донася истинна и голѣма радостъ. Но това ще стане, ако вие, децата, ни помогнете. А какъ ще направите това? — ще се попитате вие. Много лесно. Ние искаме отъ васъ само две нѣща: първо, да обикнете вашето малко вестничко и редовно всички деца да си го купуватъ и четатъ; и второ, да ни съобщавате всичко онова, за което ще ви запитваме въ вестничето. Нали това никакъ не е трудно за васъ? Ние знаемъ, че ще прочетете нашитѣ хубави приказки и стихотворения. Сѣщо разкажитѣ за разни животни и случки?

Но не само това. Вестничето ще ви забавлява и весели. То ще ви даде много и хубави картинки, по които ще научите да разказвате и съчинявате.

И тъй, драги деца, нека голѣмнитѣ си четатъ своитѣ вестници, а вие пъкъ вашето вестничко. Отъ него ще научите и узнаете всичко онова, което ви е нужно.

Напредъ къмъ работа — за преуспѣването на нашето

ПОТОЧЕ

Сто години отъ рождението на Дѣдо Петко Р. Славейковъ

КОГАТО се е родилъ — чакмо преди 100 години на 1827 год. въ гр. Тръвна, България не е била свободна царство, макарто е днесъ. Тя е имала свой царъ, свои управници, учители и свещеници. Въ училищата се учило не тъй, както се учи днесъ и се преподавало на много нѣща по гръцки, вмѣсто по български. Още малко, и българскитѣ народъ щелъ да бъде изгнани отъ земята — потиснатъ отъ турци и претолечъ отъ гърци, ако не се бѣха явили български, които да подематъ борба извърво за свои черква и училища, а отпосле и за българска държава. Първитѣ се наричатъ черковници или просвѣтителни, а вторитѣ — възстаници или революционери.

Видно нѣмто между просвѣтителитѣ е заемалъ П. Р. Славейковъ. Отначало казанджийскитѣ черкви, тогѣ българоцире на своята любовъ изтъкълъ чакмо се полагала свѣтъ и става учителъ. Като излялъ — гоненикъ, и преследванъ отъ гръцкитѣ владѣци заради своята българоцире — той обикала почти цяла България, като навредъ проповѣда на сѣроднинитѣ си да се освободатъ чесь по-скоро отъ гръцкитѣ владѣци, полове и учители. Едновременно той записва народни пѣсни, приказки, гатанки и послонци, ибко отъ които отпосле издава въ отдалѣни книги. Съчинявалъ е и свои нѣсни, за да ги пѣятъ особено българитѣ въ радоститѣ, които обичали да се веселятъ и забавляватъ съ гръцки пѣсни, вмѣсто съ свои народни.

По-късно Славейковъ се зазира за нолдого време въ Цариградъ, дето застава начело между борбитѣ за българска черква и училище. Тука той държи свои лекциитѣ и почва да издава вестници и книги, които желдо се четели отъ по-свобуднитѣ българци. Следъ освобождението на България той става пѣкъ учителъ. Но известно време е билъ директоръ на Народната библиотека, а сѣтин и Министъръ на Народното Просвѣщение. Починалъ е на 2 юни 1895 год., оплакиванъ отъ цялѣ български народъ, който отъ любовикъ него още приживе го бѣ нарекълъ свой дѣдо.

Отъ винитѣ му много сѣ писани за малкитѣ, защото дѣдо Славейковъ е вървалъ, че единъ народъ само тогава може да напредне, когато откренѣ добри деца. Ето ибко отъ тѣхъ нѣкои:

Езопови басни, 1852 год. Първа читанка, 1858 год. Робинзонъ, 1869 г. Три приказки за деца, 1870 г. Ивничко и Марийка, 1870 г. Читанка, 1886 г., и др. Редактирвалъ е първото десето спусане Пчелица, отъ което сѣ излязи само 7 книжки.

Всичко, излязело отъ дѣдо Славейковъ и сега се чете си голѣма наслада. Нека се поклонимъ предъ паметта му и да му благодаримъ отъ все сърдце за всичко, което е направилъ за свои народъ.

с. Шелинъ

ТАТКОВИНА

Хубава си, татковино,
Име сладко, земи рай,
Сърдце младо и невинно
За тебе тулка и играй

Мили ми сѣ планинитѣ
И на северъ и на югъ,
Драги ми сѣ равнинитѣ,
Набраздени съ нашия плугъ.

На уста ми сладка дума,
Ще да бжде този кѣтъ,
Дето Дунавъ, Вардаръ, Струма
И Марица си текатъ!

Доръ на небе ясно слънце,
Доръ на очи святъ животъ,
Ще обичамъ азъ отъ сърдце
Тазъ земя, и тозъ народъ.

МАЙКА

Мамо, мила майчице,
Златна моя сѣмчице,
Господи, мамо, да ти дава,
Да ми бждешъ жива, здрава!

ПѢСЕНЬ

ВЪ ЧЕСТЬ НА ТРУДА

Честъ томува, шо надъ рало
Гръбъ наведе на пѣкъ и гладъ,
Съ съ рѣце си шо издига
И върти чука отъ гладъ.

Който въ дълбини подземни
Е принуденъ да се врже,
Съ тежко бреме на гръба си,
Да му челядъ въ гладъ не мре.

Честъ на васъ работни хора,
Честъ на вашитѣ рѣце:
Честъ на тѣзи потни капки
По измъчено лице.

Що да споминимъ и за тия,
Що по цяла нощъ не спятъ:
Умъ на работа напргатъ
Гладъ и нужди шо търпятъ.

П. Р. Славейковъ

ГР. ТРЪВНА

Родната къща на П. Р. Славейковъ